

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΖΑΜΠΑΚΙΔΗΣ

Λοχαγός Εθνικής Φρουράς

Ο Νίκος Ζαμπακίδης γεννήθηκε στην Κυθραία, την 1η Απριλίου 1963. Πατέρας ήταν ο Χρίστος Ζαμπακκίδης και μητέρα του η Ρίτσα το γένος Νικολάου Κανικλίδη.

Ο πατέρας του ήταν Αστυνομικός και αγωνιστής της ΕΟΚΑ του 1955. Απέθανε σε πολύ νεαρή ηλικία, ήταν μόλις 28 ετών, αφήνοντας ορφανό το μικρό Νίκο σε ηλικία 4 ετών. Ο Νίκος απεφοίτησε από το Δημοτικό Σχολείο Κυθραίας το 1974 και ακολούθησε τη μητέρα, τον αδελφό και τη γιαγιά του το δρόμο της προσφυγιάς στη Λευκωσία. Ο παππούς Νικόλας Κανικλίδης έμεινε εγκλωβισμένος και σκοτώθηκε από τους Τούρκους εισβολείς το 1974.

Τις γυμνασιακές και λυκειακές του σπουδές ο Νίκος έκαμε στο Παγκύπριο Γυμνάσιο κοντά στο θείο του Κώσταν Κανικλίδη, το γνωστό βιβλιοπώλη της Πλατείας Αρχιεπισκοπής.

Το 1978 απεφοίτησε από το Παγκύπριο και κατατάχθηκε στα ΛΟΚ ως δόκιμος υπαξιωματικός. Εκπαιδεύτηκε αργότερα στην Κρήτη και υπηρέτησε στο Σταυροβούνι, στη Μοίρα Καταδρομών. Διακρίθηκε ως εκπαιδευτής και αφού έδωσε εξετάσεις εγγράφηκε στη Σχολή Ευελπίδων το 1981, όπως ήταν η επιθυμία του.

Από τη Σχολή απεφοίτησε το 1985 και ορκίστηκε ως ανθυπολοχαγός. Το 1986 ακολούθησε εκπαίδευση στη Σχολή Πεζικού της Χαλκίδας. Στην Κύπρο υπηρέτησε στο Μαθιάτη και αργότερα ως εκπαιδευτής στο ΚΕΝ Πάφου. Μετατέθηκε αργότερα στη Βυζακιά και μετά στη Λευκωσία, στο στρατόπεδο Μιχαλάκη Καραολή. Συγχρόνως υπη-

ρετούσε ως εκπαιδευτής στα ΚΕΝ Λάρνακας και Λεμεσού.

Το 1990 παντρεύτηκε με την Αναστασία Λυσιώτου και προάχθηκε στο βαθμό του υπολοχαγού. Τον επόμενο χρόνο μετακινήθηκε και πάλι στη Σχολή Πεζικού στη Χαλκίδα και απέκτησε το πρώτο του παιδί, το Χρίστο Ζαμπακκίδη.

Την 1η Ιουνίου του 1993, ενώ εκτελούσε το καθήκον του, κατά τη διάρκεια άσκησης στο Καλό Χωριό, έπεσε αγωνιζόμενος από πρόωρη έκρηξη οπλοβομβίδας.

Ο Νίκος έφυγε από τη ζωή αυτή με μια ανεκπλήρωτη επιθυμία, που ήταν να δει τη γενέτειρα του Κυθραία και όλη την Κύπρο απαλλαγμένη και ελεύθερη από την τουρκική κατοχή.

Πολύκλαυστε Νίκο,

Ένα στρατιωτικό ατύχημα στη διάρκεια ασκήσεων της Εθνικής Φρουράς ήλθε ν' ανακόψει από προχθές της ζωής σου το νήμα και ν' αποχωρισθεί η αγνή σου ψυχή από το σφριγηλό νεανικό σου κορμί και να μεταφερθεί από τα αγγελικά τάγματα στις

αιώνιες μονές του Παραδείσου όπου οι ψυχές των αγίων και όλων των δικαίων αναπαύονται.

Τρώθηκε το αλκιμό σου κορμί από την έκρηξη της χειροβομβίδας τη στιγμή που χρησιμοποιούσες για καθοδήγηση, χειρισμό και χρήση σε υφιστάμενους σου του οπλικού τούτου συστήματος. Έπεσες σαν γνήσιος Έλληνας λεβέντης επί των επάλξεων του χρέους της τιμής και του καθήκοντος. Τι σημασία όμως έχει και ποια διαφορά υπάρχει από τους ηρωϊκούς εκείνους νεκρούς που πέφτουν στα πεδία των μαχών πολεμώντες για τα υψηλότερα ιδανικά για την υπεράσπιση, την τιμή και τη δόξα της πατρίδας.

Η θυσία σου στην εξάσκηση πολεμικών επιχειρήσεων ουδόλως διαφέρει εκείνης των ηρωϊκών νεκρών που αντιμετωπίζουν θαρραλέα και ατρόμητα τον εχθρό αδιαφορώντες τελείως για την φυσική τους ύπαρξη θυσιάζοντας απροκάλυπτα τη ζωή τους για το μεγαλείο της πατρίδας.

Ευτύχησα να έχω μαθητή μου τον αξέχαστο Νίκο στην τελευταία τάξη στο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας. Θυμώμαι το συνεσταλμένο του χαρακτήρα, το ήθος και την επιμέλεια του στα μαθήματα, την άκρα πειθαρχία του στους κανονισμούς και στα μαθητικά του καθήκοντα.

Αυτές τις έμφυτες αρετές που είχες μικρός αλησμόνητε Νίκο, εκαλλιέργησες και ανέπτυξες με τη στρατιωτική σου θητεία και αργότερα με τη μόνιμη κατάταξη στο στρατό. Γι' αυτές σου τις αδιαμφισβήτητες ικανότητες στη νεανική σου ηλικία των 29 χρόνων πέρασες τις τάξεις της στρατιωτικής ιεραρχίας και έφθασες στο αξίωμα του υπολοχαγού και ευοίωνο και ελπιδοφόρο ανοίγεται μπροστά σου το μέλλο στο στρατό αν δε συνέβαινε το απρόοπτο ατύχημα ν' ανακόψει της ζωής σου το νήμα. Σταθερή και αναλλοίωτη ήταν η επιθυμία σου να υπερασπίσεις την προσφιλή σου Κύπρο που η μπότα του βάρβαρου κατα-

κτητή την έχει μοιράσει στα δυο εδώ και δεκαεννέα χρόνια.

Εφλέγεσο πάντοτε για μια ενιαία και αδιαίρετη Κύπρο, απηλλαγμένη από κατοχικά στρατεύματα και έποικους, μια Κύπρο ελεύθερη και δημοκρατική με κυρίαρχα τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι τρεις βασικές ελευθερίες, διακίνησης, εγκατάστασης και ιδιοκτησίας, μ' όλους τους πρόσφυγες επιστρέφοντες στα σπίτια και τις περιουσίες τους ανάμεσα σε συνθήκες απόλυτης ασφάλειας. Για μια λύση του Κυπριακού που να είναι βιώσιμη και λειτουργήσιμη.

Ενθυμούμαι σε μια πρόσφατη Πορεία προς την περιοχή Κυθρέας που διοργανώνει κάθε χρόνο το Σωματείο μας «Ελεύθερη Κυθρέα» ο Νίκος έσπευσε από τους πρώτους να μου δώσει τα ειλικρινή του συγχαρητήρια για την ολοκληρωμένη ομιλία μου που είχα κάνει σαν Πρόεδρος του Σωματείου παρά τις διαμαρτυρίες μερικών πως η ομιλία μου ήταν μακρά. Ο Νίκος όμως επέμενε πως έρχεται κάθε χρόνο στην Πορεία και πως παρακολούθησε με αδιάπτωτη προσοχή απ' αρχής μέχρι τέλους την ομιλία μου και διαπίστωσε πως όλα ήταν ορθά και μετρημένα και μάλιστα με παρότρυνε να προχωρήσω την ίδια γραμμή στο μέλλο γιατί ήταν πράγματι η ενδεδειγμένη.

Εκφράζω τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια και στις δυο οικογένειες του αείμνηστου Νίκου και εύχομαι ο Πανάγαθος να κατατάξει την άδολη ψυχή του εν σκηναίς δικαίων και ο ιστορικός του μέλλοντος να εξάρει τη θυσία σου και να σε κατατάξει εκεί που σου αξίζει.

Αιωνία σου η μνήμη

Από μέρους του Σωματείου «Ελεύθερη Κυθρέα» καταθέτω το στεφάνι σε ένδειξη εκτίμησης για τις πολύτιμες υπηρεσίες σου στην Εθνική μας Φρουρά.

Χριστόδουλος Πέτσας, 5. 6. 93

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

Μπροστά στο θάνατο μαρμαρώνει η ψυχή τ' ανθρώπου. Νιώθει να συνειδητοποιεί με τον πιο οδυνηρό τρόπο την αδυναμία του και δε βρίσκει τρόπο να διώξει την αβάστακτη θλίψη του.

Πικραμένος μένει πίσω στη γη ο ζωντανός να συλλογιέται όσα πέρασε καλά μ' εκείνο που μόλις έφυγε για τον απάνω κόσμο.

Ζωντανή μένει η μνήμη, μόνη παρηγοριά για τους θλιμμένους της επίγειας ζωής.

Έτσι έφυγε και από εμάς ο Ανδρέας Βαφειάδης στις 30 του Νιόβρη του 1993, μέρα της ονομαστικής του γιορτής.

Γεννήθηκε στις 20 του Σεπτέμβρη του 1938 στην εύαντρο κωμόπολη της Κυθρέας. Γονείς του ο Αντώνης και η Αντρονίκη Βαφειάδου.

Φοιτά στο δημοτικό σχολείο Κυθρέας. Συνεχίζει τη φοίτηση του στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Διακρίνεται για το ήθος και τη δραστηριότητά του.

Το 1956-57 διακόπτει τη φοίτησή του στη Ε' τάξη του Τμήματος Γλωσσών και Εμπορίου. Τον καλεί η Πατρίδα. Η Ε.Ο.Κ.Α.

Τώρα είναι ένα από τα τρία καταζητούμενα μέλη της ένοπλης ομάδας κρούσεως του χωριού του. Αναπτύσσει πλούσια δράση.

Προσφέρει στην Πατρίδα σ' όλη του τη ζωή: Εθελοντής, στη θέση του διοικητή, κατά τις εκθροπραξίες του 1963-64. Τότε τραυματίζεται μεταξύ Μπέν Κιογιούβωνης από τούρκικη σφαίρα. Μετά από δυο μήνες στο νοσοκομείο και με το μπα-

στούνι συνεχίζει τον αγώνα στη Χαλεύκα. Μέλος της τοπικής επιτροπής του Ε.Δ.Μ.Α. Κυθρέας, Γραμματέας του Ελεύθερου Εργατικού Σωματείου Κυθρέας, Ενεργό μέλος του Δ.Η.Κ.Ο. που ο θάνατος του το βρίσκει μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του.

Επανέρχεται στις σπουδές του μετά το πέρας του απελευθερωτικού αγώνα:

Τον Ιούνιο του 1959 δίνει κατατακτήριες εξετάσεις για την Στ' τάξη. Το Σεπτέμβρη απολυτήριες εξετάσεις βάσει διατάγματος του Υπουργείου Θρησκευμάτων και Εθνικής Παιδείας της Ελλάδος. Το 1959-62 σπουδάζει, με υποτροφία, στην Ανωτέρα Σχολή Ραδιοηλεκτρολογίας της Ελλάδος. Συνεχίζει με αξάμνηνη υποτροφία για μετακπαίδευση στο Ισραήλ στη Ψυξη και Κλιματισμό. Παρακολουθεί σειρά μαθημάτων στο Κέντρο Παραγωγικότητας για επιμόρφωση εκπαιδευτών Ηλεκτρολογίας. Αποκτά πιστοποιητικό ικανότητας συντηρητού εργοστασίου και εργολήπτου ηλεκτρικών εγκαταστάσεων.

Με το διορισμό του ως Εκπαιδευτή στην Τεχνική Εκπαίδευση το 1963 αρχίζει η εκπαιδευτική του προσφορά:

Βλέπει το έργο του σαν αποστολή και τον μαθητή σαν αναπτυσσόμενη προσωπικότητα. Επάξια αποσπάται στην ανάπτυξη προγραμμάτων το 1985. Προάγεται στη θέση του Β. Διευθυντή το 1987. Αναλαμβάνει καθήκοντα ειδικού συμβούλου για θέματα ηλεκτρολογίας το 1988.

Γράφει, αμισθί, στην "Ελευθεροτυπία" σε θέματα της ειδικότητάς του και παρουσιάζει από το Ρ.Ι.Κ σειρά προγραμμάτων "Μαστορώντας στο σπίτι" με σκοπό να βοηθήσει τον καθένα μας. Συμβάλλει στη βελτίωση των συνθηκών στα σχολεία χάριν των μαθητών.

Ανήσυχο πνεύμα, προοδευτικός άνθρωπος θέλοντας να κάνει τις αξίες πράξη και ζωή βρίσκει τη θέση του στις τάξεις των προσκόπων. Με δράση, συνέπεια και προσφορά, ιδιαίτερα στις προσκοπικές κατασκηνώσεις, ανεβαίνει τις προσκοπικές βαθμίδες για να φτάσει στη θέση του τοπικού εφόρου Λευκωσίας.

Οικογενειακά: Γνωρίζεται με την μέλλουσα σύζυγο Δήμητρα από τα χρόνια των σπουδών του στην Ελλάδα. Αποδεικνύεται στοργικός πατέρας και σύζυγος. Φροντίζει για την μόρφωση, προκοπή και αποκατάσταση, επαγγελματική και οικογενειακή της μονάκριβης του κόρης Βασιλικής. Προσπαθεί να εξασφαλίσει κάθε άνεση στην οικογένεια του και τη δημιουργία καλών οικογενειακών σχέσεων.

Ένας άνθρωπος είναι συνάνθρωπος με πολλές πνευματικές και ανώτερες αναζητήσεις μας έφυγε και είναι πάντα μαζί μας.

Ο κ. Χριστόδουλος Πέτσας είπε τον πιο κάτω επικήδειο:

Πολύκλαυστε Ανδρέα,

Ένας άκακος και φιλήσυχος άνθρωπος, ένας υπέροχος αγωνιστής της ΕΟΚΑ που προσέφερε αξιόλογες υπηρεσίες στον απελευθερωτικό τότε επικό αγώνα, ένας που ανάλωσε το μεγαλύτερο μέρος της επίγειας ζωής του στην παιδεία του τόπου μας έχει από χθες εγκαταλείψει τα γήινα και έχει αποχωρισθεί από το συγγενικό του περιβάλλον και το όλο κοινωνικό σύνολο. Πέταξε η ψυχή του στον ουράνιο πνευματικό κόσμο για να βρει την αιώνια μακαριότητα, όπως αξίζει σε τόσο μεγαλόψυχη καρδιά.

Είναι ο Ανδρέας Βαφειάδης από την Κυθρέα που μας έφυγε τόσο αναπάντεχα, τόσο απρόσμενα που όλοι μας δεν μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε πως ταξίδεψε για το αγύριστο του ταξίδι.

Δικαιολογημένα πως δε μπορούμε εύκολα να χωνέψουμε και να πιστέψουμε πως μας έφυγε για πάντα από τον ωραίο τούτο κόσμο. Γιατί ο Ανδρέας είχε καρδιά αγγελική. Ποτέ δε φιλονίκησε με κανένα, ποτέ δε σκέφτηκε το κακό, το ανάρμοστο, το άπρεπο για το συνάνθρωπό του. Ποτέ στη ζωή του δεν έβλαψε κανένα ούτε με λόγια ούτε με έργα. Είχε τάξει σαν σκοπό το ωραίο, το ευγενές, το ιδανικό, να προσφέρει στο συνάνθρωπο της ζωής του

Μα μέσα στη μεγάλη τούτη καρδιά έκρυβε σε υπέρμετρο βαθμό και την αγάπη προς την πατρίδα. Εφλέγετο πάντοτε την απελευθέρωση της Κύπρου από τον Άγγλο αποικιοκράτη. Όταν δε ο αρχηγός της ΕΟΚΑ Διγενής διακήρυττε τον ανένδοτο του αγώνα, ο Ανδρέας Βαφειάδης μαθητής της Ε΄ τάξης του Παγκυ-

πριού Γυμνασίου εγκατέλειψε τα μαθητικά του θρανία, εγκατέλειψε γονείς και αδελφές κι έτρεξε να προσφέρει στον επικό εκείνο αγώνα ότι μπορούσε. Παρά το μικρό της ηλικίας του εντούτοις έφερε σε πέρας όλες τις υπηρεσίες που του ζητούσαν χωρίς να συλληφθεί, χωρίς να κινήσει ποτέ τις υποψίες των Άγγλων που τον κυνηγούσαν καθημερινά να το συλλάβουν. Εξαντλητικές ανακρίσεις στους γονείς του σώνει και καλά ζητούσαν να' αποκαλύψουν που εκρύβετο ο μονάκριβος τους γιος. Μάταια όμως. Ο Ανδρέας παρέμενε ασύλληπτος εκτελών όλες τις διαταγές των ανωτέρων, κρυβόμενος κατά μυστηριώδη τρόπο έως ότου έφθασε η λήξη του αγώνα και τότε ο Ανδρέας εφανερώθηκε όταν είχε δοθεί σ' όλους τους αντάρτες η αμνηστία.

Μα και στην τουρκονταρσία του 1963-1964 ο Ανδρέας δεν έμενε πάλι πίσω. Έλαβε πάλι μέρος στην πάλη που οι Τούρκοι εξεγέρθηκαν με απώτερο σκοπό να καταλύσουν την Κυπριακή Δημοκρατία και να ενώσουν την Κύπρο με την Τουρκία. Σαν ο Αντρέας μ' άλλους συντρόφους συμμετείχε πολιτοφυλακής για να παρεμποδίσουν ενέργειες των Τούρκων και να επιτύχουν τα άνομά τους σχέδια πληγώθηκε από αδέσποτη σφαίρα που είδε κι

έπαθε ν' αναλάβει.

Μα με την υπογραφή των συμφωνιών ο Ανδρέας παίρνει το απολυτήριο του Γυμνασίου κατόπιν φοίτησης ενός χρόνου και μεταβαίνει στην Ελλάδα όπου ειδικεύεται στην ραδιοηλεκτρολογία και στις οικιακές συσκευές και επανέρχεται στην Κύπρο όπου διορίζεται καθηγητής στην Τεχνική Σχολή Λευκωσίας όπου διδάσκει μαθήματα της ειδικότητάς του.

Στην Ελλάδα συνδέεται με τη σύζυγό του Δήμητρα και από νόμιμη σύζευξη απέκτησε μια κόρη που την πάντρεψε και του χάρισε δίδυμα εγγονάκια.

Υπήρξες πραγματικά στοργικός σύζυγος και αξιαγάπητος πατέρας, πενθερός και παππούς. Αγάπησες και αγαπήθηκες όσο κανένας στην κοινωνία. Ο βίος σου υπήρξε υποδειγματικός, όχι μόνο στους απογόνους, αλλά και στα ευρύτερα στρώματα στην κοινωνία. Ήσουν μια ανεξάντλητη προσφορά τόσο στην οικογένεια όσο και στην κοινωνία. Έδωσες έμπρακτα παραδείγματα φιλοπατρίας αγάπης και αλληλοβοήθειας των συνανθρώπων σου.

Ας είναι ελαφρό το ξένο χώμα που θα σκεπάσει το τιμημένο σου λείψανο.

Αικωνία σου η μνήμη.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Γεννήθηκε στην Κυθρέα στην ενορία Αγίας Μαρίας την 30.8.1915. Μετά την αποφοίτησή του από το Δημοτικό Σχολείο Βώνης γράφτηκε στο Παγκύπριο Γυμνάσιο απ' όπου αποφοίτησε το 1933. Δεν αναζητήσε καθόλου εργασία είτε στην Κυβέρνηση είτε στον ιδιωτικό τομέα που μπορούσε να εξασφαλίσει την εποχή εκείνη με το απολυτήριο του Γυμνασίου.

Ο πατέρας του Γεώργιος Χ' Νικόλα καλός τότε κτηματίας και κάτοχος μύλου γι' αυτό ο Νίκος παρέμεινε στην καλλιέργεια των κτημάτων και στην εκμετάλλευση του μύλου δημιουργώντας πρατήριο αλεύρου στη Λευκωσία κοντά στο χάνι του Λυμπουρή στην περιοχή Παλαιού Δημαρχείου.

Ήταν πολύ ενεργητικός και δραστήριος και μαζί με τους άλλους κληρονόμους τα αδελφία του δημιούργησαν εκτεταμένο λιοχώρι στο Παλαίκυθρο κάπου 30 σκάλες διαθέτοντας ανάλογη ποσότητα νερού για την άρδευση του από το κατέμι Παλαίκυθρου.

Μετά την τουρκική ανταρσία του 1963-64 όταν οι μύλοι ξέπεσαν εξαιτίας της δημιουργίας μεγάλων και σύγχρονων αλευροποιείων στις πόλεις, ο Νίκος δεν παρέμεινε στην αδράνεια αλλά προσλήφθηκε στην υπηρεσία της μεγάλης εταιρίας Ιωάννου και Παρασκευαΐδη στην οποία παρέμεινε μέχρι της αφυπηρητήσεως το 1980.

Ο Νίκος νυμφεύθηκε τη Φρόσω Ακαθιώτη το 1951 γόνος εγκρίτου και ευκατάστατης οικογένειας στην Κυθρέα. Έκτισε ένα αρχοντικό εξαιρετού αρχιτεκτονικού σχεδίου κοντά στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας, στην Κυθρέα, όπου εγκαταστάθηκαν.

Απέκτησαν δυο γιούς, τον Παντελάκη και τον Αντώνη που τους έδωσαν πανεπιστημιακή μόρφωση. Ο Παντελάκης τέλειωσε γιατρός και ειδικεύτηκε παιδοχειρουργός και εργάζεται σήμερα στο Κρατικό Νοσοκομείο Παίδων στην Αθήνα. Ο Αντώνης τέλειωσε δικηγόρος στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και εργάζεται δικηγόρος της μεγάλης Ασφαλιστικής Εταιρείας Interamerican. Ο Παντελάκης είναι ακόμη ελεύθερος, ενώ ο Αντώνης είναι νυμφευμένος με την Αλίκη Μαντζούρα από την Αμμόχωστο και είναι εγκατεστημένοι στη Λευκωσία.

Ο Νίκος πέρα από τη δραστηριότητά του ήταν πολύ ακριβής και τίμιος στις συναλλαγές του κι έχαιρε εξαιρετικής εκτίμησης μεταξύ των συνανθρώπων του. Ήταν επίσης, ψυχή αθώα και αμνησικάκη πάντοτε συγκρατημένος και λογικός και ποτέ δεν έβλαψε κανένα ούτε με λόγια ούτε με έργα, γι' αυτό άφησε πίσω του άριστες αναμνήσεις σ' όσους τον γνώρισαν.

Πέθανε στις 7 Ιανουαρίου 1994 και τάφηκε την επομένη στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας, από την εκκλησία των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

ΘΩΜΑΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Γεννήθηκε στην Κυθρέα το 1915 στην ενορία Αγίου Γεωργίου. Μετά την αποφοίτησή του από το Δημοτικό σχολείο Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας φοίτησε για δυο χρόνια μόνο στο Παγκύπριο Γυμνάσιο.

Στη συνέχεια φοίτησε στην τότε Ιδιωτική Σχολή Σαμουήλ απ' όπου απεφοίτησε το 1933.

Ήταν τότε χρόνια ανεργίας, γι' αυτό παρέμεινε στην καλλιέργεια των κτημάτων τ ου πατέρα του.

Το 1945 προσλήφθηκε γραμματεύς στο Δημαρχείο Κυθρέας θέση που διατήρησε μέχρι την αφυπηρέτησή του.

Παράλληλα με την υπηρεσία του στο δημαρχείο διεξήγε εμπόριο μαύρων αλατισμένων ελιών, φαρτών, μολοχίας και άλλων ειδών.

Συνεργάσθηκε με πολλούς εμπόρους των Βαρωσίων που έκαμναν εξαγωγές τέτοιων ειδών, όπως το Γιάννη Κατσούρη, τον Ποντίκη, τον Κόκο, τον Κουμή το Μαλαθούρα και άλλους και προσπορίζετο απ' αυτά σημαντικά κέρδη.

Παντρεύτηκε τη Γεωργία Χαραλάμπους το 1949 και εγκαταστάθηκαν σε ωραίο αρχοντικό που είχαν κτίσει σε κεντρική θέση κοντά στο Δημαρχείο Κυθρέας.

Απέκτησαν δυο γιουούς το Σταύρο και τον Ανδρέα. Ο Σταύρος σπούδασε στην Αγγλία Computer και εργάζεται σε εταιρεία Export Sales Manager στο Λονδίνο. Νυμφεύθηκε τη Μαρούλλα Γ. Λουβιέρη που γεννήθηκε από Κυπρίους γονείς στο Λονδίνο καταγομένους από το Ριζοκάρπασο.

Ο Ανδρέας γεννήθηκε το 1959 και σπούδασε Certificate Accountant και εργάζεται στην Εταιρεία Ιωάννου και Παρασκευαΐδη.

Με την εισβολή των Τούρκων το 1974 στην Κύπρο και με την προσφυγιά εργάσθηκε για ενάμισο χρόνο στο Τελωνείο. Κατόπιν καρδιακού επεισοδίου αφυπηρέτησε με σύνταξη αναπηρίας.

Ο αείμνηστος Θωμάς υπήρξε ένα δραστήριο μέλος της κοινότητας και έχαιρε σεβασμού και εκτίμησης των συνανθρώπων του. Άφησε πίσω του παράδειγμα φιλεργίας και οικονομίας. Με τις οικονομίες του που είχε κατατεθειμένες στο Συνεργατικό Ταμειυτήριο Διδασκάλων κατώρθωσε να σπουδάσει τα τέκνα του στην Αγγλία και αξιώθηκε να τα δει να έχουν επίζητες θέσεις στην κοινωνία.

Το 1992 διορίστηκε κοινοτάρχης Αγίου Γεωργίου Κυθρέας σε αντικατάσταση του αποθανόντος Αντώνη Καττάμη. Θέση που διατήρησε μέχρι του θανάτου του.

Πέθανε την 7η Ιανουαρίου, 1994 και τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας από την εκκλησία Αποστόλου Ανδρέα, στο Πλατύ Αγλαντζιάς.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Γεννήθηκε στην Κάτω Λακατάμια στις 15.9.1905. Μετά την αποφοίτηση του από το Δημοτικό Σχολείο τράπηκε στην τέχνη του κουρέα κατ' αρχάς στη Λευκωσία και βραδύτερο στην Κυθρέα, όπου εγκαστάθηκε μόνιμα.

Το 1923 νυμφεύθηκε τη Χρυσταλλού Κωστή Κουμή και απέκτησαν τέσσερα τέκνα: Τον Κώστα την Έλλη, τον Τεύκρο και τη Λούλλα. Αξιώθηκαν να αποκτήσουν 10 εγγόνια και 11 δισέγγονα. Απέθανε στις 22 του Γενάρη 1994 και τάφηκε στο κοιμητήριο Στροβόλου από την εκκλησία Απιστόλου Ανδρέα του Συνοικισμού Στρόβολος 3

Ο κ. Χριστόδουλος Πέτσας είπε τον πιο κάτω επικήδειο.

Πολύκλαυστε Νίκο,

Με ξεχωριστή συγκίνηση έρχομαι την επίσημη τούτη ώρα, την έσχατη στιγμή του αποχωρισμού σου από τα γήινα να πω μερικά λόγια στην αιώνια μνήμη σου, γιατί στο πέρασμα της μακρόχρονης επίγειας ζωής σου άφησες πίσω σου εντυπώσεις ενός σεμνού και φιλήσυχου ανδρός, ενός εξαιρετού οικογενειάρχη ενός υπέροχου κοινωνικού εργάτη που προσπαθούσε πάντοτε να εξυπηρετήσει το συνάνθρωπό του.

Γένημα και θρέμμα της Λακατάμιας η τύχη σ' έφερε έφηβο τότε να φθάσεις στην Ξακουστή μας Κωμόπολη, την Κυθρέα. Ήλθες για μαθήτευση βιοποριστικού επαγγέλματος και το θαυμάσιο φυσικό της περιβάλλο με τα πλούσια νερά της και την απέραντη πρασινάδα της όσο και το εξυψωμένο κοινωνικό της περιβάλλον όλα τούτα στάθηκαν ικανά να την αγαπήσεις με πάθος και να μη θελήσεις ν' αποχωρισθείς απ' αυτή. Γι' αυτό εγκαταστάθηκες μόνιμα σ' αυτή γενόμενος γενάρχης με παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα.

Ο Νίκος Σαββίδης μιλά σε ειδική τελετή που του έκαμε ο Σύλλογος Κυθρέας ΠΑΟΚ στο ξενοδοχείο Χίλτον Λευκωσίας όπου του απένειμε τιμητικό δίπλωμα σαν πατέρας ήρωας.

Εξυπρέτησες το κοινωνικό περιβάλλον της πανέμορφης Κυθρέας με το επάγγελμα του κουρέα και μάλιστα σε χρόνια που είχε απόλυτη ανάγκη των επαγγελματικών σου υπηρεσιών δημιουργώντας το κουρείο σου στην κεντρικότερη συνοικία του Σεραγίου.

Παράλληλα όμως με τις επαγγελματικές σου υπηρεσίες δημιούργησες μέσα σε τούτο κουρείο και πρακτορείο εφημερίδων. Έφθαναν καθημερινά όλες οι εφημερίδες της πρωτεύουσας που τις διένειμες όχι μόνο στην Κυθρέα αλλά και στα γειτονικά της χωριά. Τρέχοντας τους δρόμους της Κυθρέας και των χωριών μεποδήλατο σκορπούσες τον ημερήσιο τύπο στα καφενεία, τους συλλόγους, τα καταστήματα τα σπήια ξεχνώντας κόπους και κούραση μπροστά στην ικανοποίηση της δίψας του κοινού να γνωρίσουν τα νέα ιδίως στη διάρκεια του επικού αγώνα 55-59 που οι αγωνιστές οδηγούνταν θαρραλέα και ατρόμητα στην αγχόνη.

Αυτή την ανέμελη οικογενειακή και επαγγελματική ευτυχία επέπρωτο, αείμνηστε Νικολή, να πλήξουν και διαταράξουν σοβαρά περιστατικά που τα αντιμετώπισες με ασύγκριτη ψυχραιμία και ανυπέβλητη καρτερία που μόνο η Ιώβειος υπομονή μπορεί να τα ξεπεράσει.

Το πρώτο ήταν που έχασες τον προσφιλή σου γιο Κωστάκη μορφωμένο, νυμφευμένο και εγκατεστημένο με 2 κόρες 8 και 6 χρόνων αντιστοίχως. Σε πολιτοφυλακή που υπηρετούσε το 1964 εποχή της τουρκοανταρσίας τυχαίος πυροβολισμός τον έπληξε και έπεσε νεκρός επί τόπου.

Το β' περιστατικό ήταν ο θάνατος του γαμβρού σου Κώστα της Λουκίας σε αυτοκινητικό δυστύχημα το 1973, σε νεαρή ηλικία αφήνοντας πίσω του χήρα και ορφανά ανήλικα.

Και στις δυο τούτες περιπτώσεις εβοήθησες χήρες και ορφανά με παραδειγματική στοργή πατέρα και παππού.

Με κόπους και θυσίες αφάνταστους συνέτεινες να ξεπεραστούν χηρεία και ορφάνια ν' αναγιωθούν όλα τα εγγονάκια να μορφωθούν και αποκατασταθούν όπως έπρεπε στην κοινωνία.

Το τρίτο περιστατικό ήταν η β' εισβολή του Απίλα στην Κύπρο ότε καταλήφθηκε η περιώνυμη μας κωμόπολη από τους Τούρκους και οδηγηθήκαμε όλοι, μαζί με τους κατοίκους του τουρκοπατημένου τμήματος της Κύπρου μας στην πικρή προσφυγιά.

Αλησμόνητε, Νικόλα, φεύγεις δικαιωμένος γιατί επιτέλεσες, στο ακέραιο το καθήκον σου σαν πατέρας και παππούς και σαν κοινωνικός εργάτης. Τα πλήγματα της μοίρας ήλθαν ίσως για ψυχική κάθαρση για να οδηγηθεί η ψυχή αγνή και αμόλυπτη εις τον πνευματικό κόσμο και καταλάβει επάξια τη θέση της.

Αιωνία σου η μνήμη.

Παγκόσμια Διάκριση

Η Λαϊκή Τράπεζα κατακτά την εκτίμηση και το θαυμασμό του διεθνούς τραπεζικού κόσμου. Το Bank Marketing Association των Ηνωμένων Πολιτειών απονέμει φέτος στη Λαϊκή Τράπεζα δύο κορυφαίες διακρίσεις παγκόσμιας ακτινοβολίας:

▷ Το *Golden Coin Award* για τη συνδιοργάνωση και την επιτυχία του Ραδιομαραθώνιου '92 με το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου.

▷ Το *Certificate of Merit* για τη δημιουργία και την ανάπτυξη του θεσμού της Λαϊκής Γιοιάς.

Νέες ιδέες, ρεαλισμός και κοινωνική ευαισθησία στηρίζουν ένα μεγάλο διεθνές κίνητρο. Η Λαϊκή Τράπεζα αφήνει να φανούν οι σύγχρονοι προσανατολισμοί της. Ένας κόσμος που νοιάζεται για σας, σας κάνει τώρα περήφανους σε όλο τον κόσμο.

Παγκόσμια Διάκριση

Η Λαϊκή Τράπεζα κατακτά την εκτίμηση και το θαυμασμό του διεθνούς τραπεζικού κόσμου. Το Bank Marketing Association των Ηνωμένων Πολιτειών απονέμει φέτος στη Λαϊκή Τράπεζα δύο κορυφαίες διακρίσεις παγκόσμιας ακτινοβολίας:

▷ Το *Golden Coin Award* για τη συνδιοργάνωση και την επιτυχία του Ραδιομαραθώνιου '92 με το Ραδιοφωνικό Ιδρυμα Κύπρου.

▷ Το *Certificate of Merit* για τη δημιουργία και την ανάπτυξη του θεσμού της Λαϊκής Γονιάς.

Νέες ιδέες, ρεαλισμός και κοινωνική ευαισθησία στηρίζουν ένα μεγάλο διεθνές κίνημα. Η Λαϊκή Τράπεζα αφήνει να φανούν οι σύγχρονοι προσανατολισμοί της. Ένας κόσμος που νοιάζεται για σας, σας κάνει τώρα περήφανους σε όλο τον κόσμο.

